

אור הנר

עזר: נדיה אטון

דבר העזר

"ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה"

יום ו' י"ט אלול תשפ"ה

כניסת שבת: 18:32

יציאת שבת: 19:22

רבינו תם: 20:07

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת כי תבא

וקינג ג'ורג'. ר' משה עומד בחזית החנות, שומע היטב את הפיצוץ, הוא נעמד על מקומו מפוחד, אט אט החלו כוחות ההצלה להגיע, יללות סירנות מילאו את החלל, כוחות משטרה ואבטחה חסמו את כל הצומות, שהוא ניצב בשוליה

'רגע' - פתאום ניתר כנשון נחש, הפיגוע לא התרחש מאחוריי, הוא התרחש בדיוק מול המקום בו אני עומד 9 שעות ביום! הוא התרחש 2 מטר מהמקום בו שולחני ניצב! אז איך ניצלתי בעצם? איך נותרתי חי? למה לא עמדתי בשולחן באותו רגע? איך עזבתי את הדוכן ביום כה עמוס? מה גרם לי לזנוח את המקום שלי ואז הוא נזכר. חבילת הוופלים!!!

כן, דקות ארוכות ארכו לו כדי להצליח לחשוב בצורה סדורה, ולשחזר את קורות היום: תענית אסתר. הוא בצום מהבוקר. היתה לו חבילת וופלים. הגיע עני. קיבל מטבע. לא היה מרוצה. לטש עיניו לחבילת וופלים. הוא לא רצה לתת לו. לבסוף התגבר ונתן. לא נותר לו מה לאכול, ולכן הוא עזב את הדוכן קודם שתכנן, ומיד לאחר שעזב את הדוכן כדי לקנות מזון חלף המזון שהעניק לעני האומלל - בדיוק אז התרחש הפיצוץ!

כלומר, הוא מסכם לעצמו: 'העני הזה הציל את חיי. בזכות חבילת הוופלים שנתתי לו!!!' לא עוברות כמה דקות, והוא עוזב את המקום, מניח לכוחות ההצלה והחירום לעשות את שלהם. הדוכן שלו נהרס כמובן כליל ולא נותר ממנו כל זכר, והוא רכש שולחן חדש, אותו מיקם במקום אחר בתל אביב.

חלפו כמה חודשים, וביום מן הימים, בעומדו בדוכן, לפתע ניגשת אליו אשה, רועדת מבכי ונרגשת עד כלות. 'אתה חי?!?!' - אני לא מאמינה! - הרי ראיתי אותך בזירת הפיגוע דקות לפני שהוא התרחש! אחר כך ראיתי את רס"סי השולחן, את כסאך המפורק. האומנם זה אתה?!?! 'זה אני!' - השיב לה ר' משה בשלווה, 'וחיי ניצלו, כדי לספר לך ולכל יהודי שצדקה תציל ממוות. שמי שנותן צדקה, מי שנענה לזעקת אחיו העני, מי שמקדיש מהונו ומלחמו ליהודי נזקק - זה ביטוח חיים עבורו. אם אני חי ונושם - אני ההוכחה לחוסנה של הפוליסה הזו!' - סיכם ר' משה. למדים אנו: פי אלף משבעל הבית עושה עם העני - העני עושה חסד עם בעל הבית. מצוות צדקה היא נוסחת פלא, כלי רב עוצמה, ביטוח יוצא דופן, מפתח של שערי שמים. כשעני פושט אלניו יד, גם אם כל בקשתו היא חבילת וופלים, כשיש לנו הזדמנות לתמוך ולסייע, גם אם מדובר בסכום פנוט, כשאנו יכולים לפעול או להפעיל, לתת משלנו או להתרים אחרים - אנו ניצבים בפני הזדמנות פז!

שלמה המלך אומר בספר משלי (י' ב) "וצדקה תציל ממות" אדם שנותן צדקה זוכה לביטוח חיים, יהי רצון שזוכה ליישם את זה וזוכה כולנו לכתובה ותחימה טובה אמן, שבת שלום ומבורך.

עני, לא הסתפק במטבע ודחה אותו מלפניו. הוא קרב אל השולחן, והצביע על חבילת הוופלים המבצצת מתיקו של ר' משה, כאומר 'את זה אני רוצה'. ר' משה הביט בעני ובחפיסת הוופלים לסירוגין, והרהר 'הלא נתתי לו תרומה נאה, מדוע הוא חומד גם את הוופלים בהם אני אמור לשבור את הצום? שיקח לו את הכסף וירכוש לו מזון, למה להעניק לו את חבילת הוופלים הבודדת שברשותי, שאמורה להשביע את רעבוני בצאת הצום?!'

אבל מראהו של העני האלמוני שבר את לבו, ולבסוף החליט להתגבר על עצמו. 'אני כבר אשיג לי אוכל לצאת הצום בדרך אחרת' - חשב, ולא ידע עד כמה המחשבה הזו עתידה להציל את חייו ולשנות את גורלו. הוא התכופף, הוציא את חבילת הוופלים והעניק אותה בחיוך לעני שהנהן בראשו בתודה, וברעבונו הרב התיישב על הריצפה במקום והחל לאכול מהוופלים בתיאבון מוגבר. ר' משה הביט בו

כאינו מאמין, במבט חטוף ניתן היה לראות כיצד הצבע חוזר לחייו של העני, איך כוחותיו שבים אליו. בהתבוננות נוספת, הסיק ר' משה כי כנראה כבר כמה ימים שלא בא דבר מאכל לפיו של העני הלז, ובשל כך - בראותו את חבילת הוופלים, ולנוכח תשישתו וחולשתו לאור רעבונו הארוך והמוגבר - לא יכול היה להתאפק וביקש את חבילת הוופלים, אותה חיסל מיד. כשסיים העני לאכול, נפנף בתודה לר' משה, ועזב את המקום. השעות הוסיפו לנקוף, עוברים ושבים רבים מילאו את הרחוב ההומה והסואן, ור' משה מכר כרטיסי לוטו בשפע רב ביום כה עמוס. בשעת צהריים מאוחרת, כשסוף הצום התקרב ובא, הבין ר' משה שעליו להיערך לסוף הצום. לקפל את הציוד ולסגור את הדוכן מוקדם יותר ממה שתכנן, כדי שיסיפק ללכת לחנות הסמוכה - כדי לרכוש משהו לאכול לצאת הצום, תחת חבילת הוופלים שהחיתה את נפש העני.

הוא נועל את הקופה, קושר אותה ואת כל הציוד, מתרחק מהשולחן שלו כמה עשרות מטרים לכיוון החנות, ואז, בדיוק אז - - - בום! פיצוץ אדיר הרעיד את צומת הרחובות דיזינגוף

בסייעתא דשמיא מתקרבים אנו ליום ראש השנה יום הדין, בוא דנים את כולנו על כל מעשינו בשנה החולפת.

נשאלת השאלה: מה עלינו לעשות כדי לזכות בדין? - כדי לקבל שנה טובה.

על כך עונים חז"ל: "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה".

ובעניין זה נדרש מאיתנו להעמיק יותר, הרי אדם ששב בתשובה מובן שיוזכר לשנה טובה, שהרי חוזר בתשובה על מה שעשה, כך גם לגבי התפילה אדם שמתפלל מקירות ליבו לה' וודאי שיוזכר אותו לשה טובה.

אבל הצדקה? מדוע אדם שנותן צדקה זוכה לשנה טובה?

והתשובה ההיא: הקב"ה רואה כל אחד ואחד מאיתנו שמוכן לפתוח את הכיס שלו בשביל החבר של, לתת משלו למען החבר שלו, הקב"ה אומר אף אני אתן לך משלילי!!!, ואפילו שלא בטוח כל כך שמגיע לך אני אתן לך לפניך משורת הדין.

סיפור מדהים בעניין זה סיפר הרב החשוב ר' אשר קובלסקי שליט"א: היה זה בבוקרו של יום תענית אסתר תשנ"ו. ר' משה לב ז"ל עשה את דרכו אל מקום עבודתו כמוכרן של 'מפעל הפיס', בדוכנו שבתל אביב. דוכנו של ר' משה לא היה כדוכנים של ימינו - ביתן קטן שמתוכו מוכרים את כרטיסי הלוטו, אלא שולחן נייד ופתוח לכל עבר, אותו היה מציב במה שמכונה 'נקודות אסטרטגיות' הומות אדם.

כמדי יום, גם באותו בוקר הגיע למרכז צומת הרחובות דיזינגוף וקינג ג'ורג', פתח את השולחן המתקפל, העמיד את קופסת הכרטיסים, הציב את הקופה הרושמת, וגם תלה מסביב כמה מודעות על ההגרלה המתקרבת. אחר כך פתח את הכסא המתקפל, סידר את התיק מתחת לשולחן, ואז נזכר כי זהו יום תענית - כך שלא יאכל לאורך כל היום עד קריאת המגילה בליל פורים. לפיכך נטל את חבילת הוופלים שהביא עמו - ודחף אותה בדחיפה קטנה אל התיק.

הוא החל להזמין עוברים ושבים לקנות כרטיסי לוטו להגרלה הגדולה או כרטיסי 'חיש גד' לזכיה מיידית, ואט אט הרחוב הלך והתמלא, וגם הלוקחות הגיעו בזה אחר זה. עם כל עשר דקות שחלפו הפך המקום להומה יותר ויותר, הן זהו יום ערב פורים, יום סואן בחנויות ובשווקים, בטח בצומת כה מרכזי אליו מתנקזים אלפי אנשים טרודי קניות ססגוניות של ערב פורים.

לפתע, עבר מולו אדם חיוור שהתהלך בעצלתיים, פניו חיוורות, מצבו מכמיר לב. הוא נראה כהומלס - חסר בית מצוי, לבוש בלויי סחבות, רזה באופן קיצוני, ומעיניו נשקף אוקיינוס של כאב. הוא קרב אל הדוכן ופשט ידו, ור' משה כנמרו רחמיו, ומיד העניק לו מטבע הגון. אלא שאותו יהודי

פרשת כי תבא

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש

"והיה כי תבא אל הארץ... ולקחת מראשית כל פרי האדמה..."

מקשה האור החיים הקדוש: לכאורה הפסוקים הפותחים את פרשתנו אינם מובנים.

הפרשה מתחילה בפסוק "והיה כי תבא אל הארץ", ואינה מצווה מה צריך לעשות כשבאים לארץ. אומנם בפסוק הבא ממשיכה הפרשה ואומרת: "ולקחת מראשית כל פרי האדמה", מכך שהתורה אמרה 'לקחת' עם ו' החיבור משמע שיש ציווי קודם לציווי הזה ולאחר מכן מגיע הציווי של 'לקחת', ומהו הציווי ההוא?

מתרץ האור החיים: התורה באה ללמדנו ארבעה מצוות שעל האדם לקיים בכניסתו לארץ:

א. על כל אדם ואדם לדעת ולהאמין שלא בכוחו ולא בגבורתו נכנס לארץ, אלא הארץ הקדושה הינה מתנה מבורא עולם. ב. לגרש את אויבי ה' מהארץ הקדושה. ג. מצוות ישיבת הארץ. ד. מצוות הבאת הביכורים, ומכאן זאת האור החיים מהמילים שבפסוק.

דבר תורה לסעודה ראשונה

תכלה שנה וקללותיה

פרשת "כי תבוא" נקראת תמיד בחודש אלול, החודש האחרון בחודשי השנה רמז לדבר אנו מוצאים במאמר המובא במסכת מגילה (ל"א, ע"ב): עזרא הסופר תיקן להם לישראל, שיהיו קוראים קללות שבמשנה תורה, (צ"ח קללות שבפרשת "כי תבוא") קודם ראש השנה, שתכלה שנה וקללותיה.

במאמר זה טמון הרעיון שאם חלילה גזרו מן השמים גזרות קשות על ישראל - יהא קיומן והתגשמותן על ידי קריאת פרשת הקללות מספר דברים. בחינת "ונשלמה פרים שפתינו" (הושע י"ד, ג'): וכך יקוימו בנו בפרוס השנה החדשה, דברי הפייטן: "תכלה שנה וקללותיה - תחל שנה וברכותיה".

דורשי רשומות מנו בפסוקי התוכחה שבפרשת "כי תבוא" תרע"ו (676) מלים. כמניין המילה "רעות" וכנגדן מוזכר כ"ו פעמים שם "היה", העולה לגימטריא של כ"ו. המכפלה של כ"ו בכ"ו עולה בדיוק למספר תרע"ו. על כך רומז הכתוב בתהילים (ל"ד, כ') "רבות רעות צדיק, ומכולם יצילנו ה'". כוונת הכתוב היא, ששם הו"ה, החוזר ונשנה בתוכחה שבספר "דברים" כ"ו פעמים יציל את הצדיק מתרע"ו מילות הקללה העולות גימטריא של רעות.

דבר תורה לסעודה רביעית

מה עדיף, תפילת ערבית בציבור אחר חצות לילה,

או לפני חצות הלילה ביחיד?

יש להשתדל להתפלל תפלת ערבית בתחלת הלילה, קודם חצות לילה, ולא לקבוע מנין בתמידות אחר חצות לילה, שאין לעכב אמירת קריאת שמע לאחר חצות.

אולם אם נתעכב מלהתפלל ערבית בתחלת הלילה, ואין לו מנין אלא אחר חצות, לא יתפלל ביחידות קודם חצות לילה, אלא יקרא קריאת שמע קודם חצות, ויתפלל ערבית בצבור אחר חצות לילה. מכיוון שתפילה בצבור חשובה, שאם מתפלל ביחידות צריך שיתאמץ הרבה לכיון בכל התפלה מתחלה ועד סוף, ובכל הברכות, ואילו תפילה בצבור מתקבלת גם אם אינו יכול לכיון בכל התפילה.

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"ויבאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת..."

הקדים הכתוב להזכיר את "המקום הזה", בית המקדש. ורק אחר כך הזכיר את "הארץ הזאת" - היא ארץ ישראל. הדבר דורש הסבר, מדוע הקדימו את המאוחר, הלא מתחילה באו לארץ ישראל ורק אחר כך נבנה בית המקדש. אלא שכבר כתב הרב יעקב ישראל אלגזי זצ"ל, כי בית המקדש נבנה כדי לאמת את תשובת ישראל לאומות העולם, לגבי טענתן הנושנת על כיבוש הארץ: "ליסטים אתם - שכבשתם את ארץ שבעת העמים", והקב"ה משיב להם: "כל הארץ שלי היא, ברצוני נתתי אותה לכם, וברצוני אני נוטל אותה מכם ונותנה לישראל". הראייה על כך שהקב"ה נתן לנו את הארץ, היא מה שציוונו לבנות בה את בית המקדש, ואילו היתה הארץ גזולה בידנו הלא נאמר (ישעיהו ס"א, ח') "אני ה' שונא גזל בעולה", ואין הישרה הקב"ה את שכינתו בתוכו אילו היה גזול בידינו? מעתה, הרי בנין בית המקדש היא ההוכחה החותכת לזכות ישיבתנו בארץ ישראל, שהקב"ה הועיד את ארץ כנען עבור עם ישראל.

"זאת חליפתי וזאת תמורת וזאת כפרתי"

**זה הכסף ילך לצדקה
ואנחנו נלך לחיים טובים ולשלום"**

פריון כפרות מעבירים לעליון אור חנר
ומזכים עוד משפחות שיוכו ללמוד דברי תורה
הלכות ודברי מוסר הפותחים את הלב לאבינו שבשמים.
לתרומות
ניתן ליצור קשר בפלאפון.
וכן ניתן להעביר בבטח במספר 0505069633.

בברכת כתיבת וחתימה טובה
בכל בית ישראל.

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה'ד')

תנצבה.

מישל בת דחל
אסתר בת לאה
חנה בת חפסה
תנצבה.

"כל השונה הלכות בכל יום..."

שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודית

הלכות ראש השנה

שאלה: במקרה שבעל התוקע בבית הכנסת חולה, (לדוגמא בקוונה) האם מותר להניח מסכה על השופר, היינו שמניח המסכה בסוף השופר היכן שהקול יוצא, כי לא רוצה שיתזו רוק ממנו לקהל, וחלילה ידבקו שאר המתפללים. או שאסור, כי זה גורם שלא ישמעו קול השופר כראוי, ומה הטעם.

תשובה: בזמן המגפה אין לעטות מסכה על גבי השופר כלל, אם עטיית המסכה על גבי השופר משנה קולו של השופר, אלא יתרחקו מהתוקע ויעטו מסכות על פיהם, וכך יוכלו לשמוע קול השופר ללא חשש סכנה. אולם אם בדק שעטיית המסכה על גבי השופר מבחוף אינה משנה קולו של שופר, רשאי לעטות מסכה בצד הרחב מבחוף באופן שלא יכנס כלום לתוך חלל השופר ויכרוך גומיה להדק המסכה על גבי השופר.

שאלה: מה צריך לכוון כשאוכלים את הרימון בסדר של ליל ראש השנה?

תשובה: כשאוכל מן הרימון אומר "יהי רצון שנהיה מלאים מצות כרימון", ונכון לכוון שנזכה להיות תלמידי חכמים ולא כריקנין שבישראל, וכבר בשנה זו נהיה מלאים מצוות כרימון, ולא נהיה ח"ו כפושעי ישראל.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

שו"ת עם
הרה"ג בנימין הורוה

הלכות אמירת סליחות והתרת נדרים

שאלה: האם אפשר לצרף למניין הסליחות יהודי מחלל שבת בפרהסיא או שזה כתפילה שאין לצרפו כיון שדינו כגוי.

תשובה: אפשר לצרפו למניין לסליחות.

שאלה: האם מותר לומר סליחות ביום שישי לאחר חצות היום.

תשובה: אין לומר סליחות ביום שישי לאחר חצות היום.

שאלה: האם מותר לומר סליחות ביום שישי לפני חצות היום לאחר שקרא שנים מקרא ואחד תרגום.

תשובה: אין חשש בזה כלל אף שיש עליו הארת שבת לאחר קריאת שנים מקרא ואחד תרגום.

שאלה: מניין שעשו תפילת ערבית בחודש אלול מבעוד יום לאחר פלג המנחה האם רשאים לומר סליחות לאחר ערבית מבעוד יום.

תשובה: מותרים לומר סליחות אף עם אמירת י"ג מידות עד השקיעה ואפילו שהתפללו ערבית לפני כן מבעוד יום.

שאלה: בהתרת נדרים הנעשים בחודש אלול האם האיש יכול להיות בין המתירים ואשתו בעזרה והוא מתיר לה.

תשובה: אין לעשות כן ולכן יאמר חוץ מאישית וידאג שאחרים יתירו לה.

הגאון רבי אליהו ברוך פינקל זצ"ל, מראשי ישיבת מיר, ספר את המעשה הבא:

מעשה בבחור שנהג במכונת, ויצא משכונת "בית גן" בירושלים לכוון מרכז העיר. בצמית היציאה מן השכונה, הוא פוגש באדם קשיש, המשרה את דרכו בכבידות ובקשי רב.

"לאן צריך אתה להגיע?", שאלו הבחור. הגאון השיב שצריך הוא להגיע לרחוב פלוגי, הנמצא בדיק באתו אזור לשם נוסע הבחור.

הבחור העלה את הגאון לרכבו, ונסע לכוון היעד. כשהגיע אל רחוב הסמוך ליעד, אמר הבחור לגאון: "הרחוב שאמרת צריך להגיע אליו נמצא כאן בסמוך, ולכן אבקש שתדד פאן ותמשיך קצת ברגל, כי הנסיעה עם הרכב עד לרחוב ההוא תאריך לי את הנסיעה בכמה דקות".

הקשיש שומע את הדברים, ומבקש בכל זאת מהבחור: "אנא, תקח אותי עד לכתבת אליה צריך אני להגיע, כי ההליכה קשה עלי מאוד".

למרבה הפלא הבחור מסרב, וטוען שוב שזמנו קצר...

ושוב, הגאון מבקש, והבחור מסרב. הגאון ממשיך ומתחנן להסיע אותו עד ליעד, ומסביר: "אם הייתי נוסע באוטובוס, גם אז הייתי מגיע עד לכתבת ההיא, ועל אחת כמה וכמה במונית...". אבל שוב נותר הבחור בסרבו המחלט, ומתעקש שהגאון ירד דוקא פאן.

הגאון ממשיך להתחנן, ומה שקורה עכשיו, הוא בבחינת הפלתי יאמנו...

הבחור התרגז מאוד, וחתתו בעצרה בו, והוא נסע חזרה ל--

שכונת בית גן, הוריד את הגאון בדיק באותה צמת ביה העלהו לרכבו, ונסע לדרכו. נורא ואיום! (להקנס לכמה רגעים לאותו רחוב, לא היה לו זמן, אף לחזור דקות ארוכות לבית גן פו היה לו זמן...).

והנה, חלפו מספר חדשים, והבחור שללנו המצוי בתקופת שדוקין, נפגש כמה פגישות עם משדכת פלוגית. הכל התנהל למישרין, והבחור והבחורה החליטו להתאסר בשעה טובה.

בגלל המהירות שבה התנהלו הענינים, לא הספיקו הסבים והסבתות משגי הצדדים להגיע ל"אגרט". המשפחות המתחנות סכמו שמסבת הארוסין תערוך ברוב פאר והדר בעוד יומים, באולם פלוגי.

והנה, הבחור הקר שולנו מגיע למסבת ארוסין, כשפלו זורח מאשר. הוא נכנס לאולם-השמחה, לוחץ את ידי הקרובים, ולפתע, כמעט ככל מתעלף...

היה זה פאשר נגש ללחוץ את ידיו של הסבא מצד אם הפלה, חשכו עיניו להנחת, שהמדבר בלא אחר מאשר - היהודי הגאון ההוא, שעלה לרכבו בצמית היציאה מ"בית גן"...

גם הסבא הפיר את הבחור-החתן, ובו-ברגע החל לצעוק כלפי חתנו, אבי הפלה: "תגיד לי אתה נורמאלי?! איזה חתן הנך לוקח לבתך?! הרי מדבר בבחור משחת-שבמשחתים!"

ובו-ברגע התבטל השדוק! המעשה הנורא ממחיש ומחדד היטב את המסר, שיש דין ויש דין, ואדם העושה מעשים שאינם פשוטה, לא ימלט מן הדין, ובמדה שאדם מודד - בה מודדים לו (סוטה ח').

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שזלמית

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פרחא

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה

לזיווג שלום ברוכה דוד

שרה בת לאורה
ינית בת רחל
שמעון בן מוסל
תנצבה

הלכות ערב ראש השנה

צדיקים במיתתם קדוים חיים

היום האחרון של השנה

היום האחרון של השנה מעלתו גדולה עד למאוד, ויזהר בו האדם ביותר שלא לאבד אפילו רגע אחד, וישתדל בו הן בלימוד תורה, הן בתפילה בכוונה, הן בקיום המצוות.

תקיעה בשופר בערב ראש השנה

אין תוקעים בשופר בערב ראש השנה, ובמיוחד בבית הכנסת. ואם עדיין צריך התוקע להתלמד לתקוע, יעשה זאת בחדר סגור.

תענית בערב ראש השנה

מומלץ לצום בערב ראש השנה, מעלות השחר ועד צאת הכוכבים. הצום מוחק לנו שליש מעונותינו, את השליש השני מכפרים לנו על ידי התשובה שאנו עושים בעשרת ימי תשובה, ואת השליש השלישי מכפרים לנו על ידי יום הכיפורים.

התרת נדרים בערב ראש השנה

נוהגים לעשות התרת נדרים בערב ראש השנה, שהוא יום כ"ט אלול, ודורשי רשומות רמזו על זה, "לא יחל דברו ככל" סופי תיבות אלול. אולם יש לדעת ולהודיע לאחרים שהתרת נדרים זו מועילה רק לנדרים שנדר ולא זוכרים בזמן ההתרה, אבל לנדרים שזוכר לא מועילה התרה זו עד שיפרטם, ומספיק שיפרטם בפני אחד מן המתירים ושאותו האחד יהיה בקי בענייני פתח וחרטה (הליכות מועד ימים נוראים עמ' פ"ד).

פרשת כי תבוא

טוב לקרוא בתורה מהחומש פסוקים מתחילת פרשת כי תבוא, עד והגר אשר בקרבך. (דברים כ"ו, א-י"א). וכתב המקובל החסיד רבי דוד שיריו ז"ל: כל הקורא פרשה זו הקב"ה מעביר כרוז ברקיע ואומר גביתי מאדם זה כל החובות, ומוחל על חטאתיו.

פדיון נפש

בערב ראש השנה טוב למצוא

תלמיד חכם שיעשה לו פדיון נפש. והעושהו בערב ראש השנה, וחוזר ועושהו בערב יום הכיפורים, ומחלק המעות לעניים קודם סוכות, כתב הרב חיים ויטאל ז"ל שמובטח לו שישלים שנתו.

מקוה טהרה

מצוה על כל איש לטבול בערב ראש השנה במקוה טהרה כשר משעה חמישית ביום (שעה אחת קודם חצות ואילך), ויועיל לו להשליך מעליו כל הטומאות והמחשבות זרות שנדבקו בו מכל השנה, ויש בזה סודות ורמזים נפלאים.

תשעה קבין

אם אינו יכול לטבול במקוה מאיזה סיבה, נכון שישפוך על גופו תשעה קבין מים, והוא לערך שתיים עשרה ליטר ושש מאות גרם. ואפשר לעשות זאת גם על ידי מקלחת, שיעמוד תחת הסילון של המקלחת כשהברז פתוח, עד שישער שכבר נשפכו על גופו מים בשיעור ט' קבין (בזמן סטנדרטי הזמן הינו בערך כשש דקות). (שופר בציון)

לסדר את התפילות

כל אדם ישתדל להכין בעצמו את תפילות ראש השנה, ואת פירוש התיבות ובפרט הפיוטים, כי כל תפילה שנאמרת אחת לשלושים יום חייבת הכנה (ש"ע סימן ק, ס"א).

בטוחים בדין

מנהג ישראל להסתפר בערב ראש השנה לכבוד החג. ולובשים בגדים מכובסים ומגוהצים לכבוד יום טוב, להראות שאנו בטוחים בחסדי השי"ת שיוציא לאור משפטנו לחיים טובים ולשלום.

תפילת מנחה האחרונה של השנה

יהיה מאוד בתפילת המנחה ביום זה להתפלל אותה בכוונה ובמיתון, כי היא תפילה אחרונה של השנה ויש בכוחה לתקן את כל התפילות של השנה.

רבי ישראל מאיר הכהן מראדין בעל ה"חפץ חיים"

מגדולי הדור במזרח אירופה בסוף המאה ה"ט ובראשית המאה הזאת. נולד בז'יטל שברוסיה, למד תורה בישיבות וילנה. בגיל י"ח עבר לראדין, ובה התגורר שנים רבות התפרנס בדוחק מחנות מכולת קטנה. חרף גדולתו בתורה סירב לכהן ברבנות. ברבות הימים ייסד ישיבה גדולה בעירו, שהתפרסמה בקהילות מזרח אירופה. הוציא לאור בשנת תרל"ג את ספרו הראשון ה"חפץ חיים" העוסק באיסורי לשון הרע ורכילות ; ומאז והלאה כינוהו המוני היהודים על שם ספרו: ה"חפץ חיים". כהשלמה לספר זה חיבר אתספר "שמירת הלשון" (מאמרי חז"ל ודברי מוסר). חיבורו הגדול בהלכה הוא "משנה ברורה" ועוד מספריו: "ליקוטי הלכות" "אהבת חסד" "מחנה ישראל" ועוד.

דאגתו ומסירותו של החפץ חיים לזולת

אחד מתלמידיו של ה"חפץ חיים" אובחן כחולה במחלה קשה שאיימה על חייו. כאשר הודו הרופאים כי אין בידם תרופה למחלתו, הגיע התלמיד לפני רבו ה'חפץ חיים' וצ"ל בראדין כדי לבקש ברכה. הקשיב ה"חפץ חיים" לתלמידו הצעיר ואמר לו שייתן לו עצה, בתנאי שלעולם לא יספר על כך לאיש. התלמיד הסכים מיד. הנחה אותו ה"חפץ חיים" ללכת לתלמיד חכם מסוים המתגורר בעיירה קטנה. "ספר לו על מצבך ובקש ברכה", אמר ה"חפץ חיים", "הוא יתן לך ברכה, ובעזרת ה' יתברך אתה תחלים". הצעיר שמע בקול רבו ופנה מיד לאותו תלמיד חכם, ואכן, תוך תקופה קצרה ובאופן לא יאומן הוא החלים.

הוא המשיך בלימודיו בישיבה, ובסופו של דבר עקר מראדין, הקים משפחה, וכפי שהודרך, מעולם לא סיפר לאיש אודות מאורעות אלה. אחרי למעלה מעשרים שנה, חלתה גיסתו של אותו תלמיד במחלה מסתורית ל"ע. עד מהרה נתברר לו שהיא סובלת מאותה מחלה שהוא סבל בעבר, אך הוא לא אמר דבר. אשתו זכרה שפעם דיבר על מחלה מסתורית שסבל ממנה בעבר, ובכל פעם שדיברה על כך הוא התחמק וסירב לדבר. ככל שניסה לערפל את דבריו לחצה עליו אשתו שידבר, בתקוה שסודו יעזור להציל את חיי אחותה.

הוא הסביר להם שזהו סוד שנבצר ממנו לגלותו, אך הן עמדו בשלהן. לבסוף נחלשה התנגדותו והוא חשב שייתכן ואחרי שנים כה רבות מותר לגלות את הסוד. סיפר התלמיד על עצמו של ה"חפץ חיים" לבקש ברכה מתלמיד חכם מסוים בעיירה מרוחקת. זמן קצר לאחר מכן החל התלמיד להרגיש רע. הוא נבהל מאד, קם ונסע מיד אל ה"חפץ חיים", שהיה כבר זקן וחלש מאוד. ה"חפץ חיים" זכר את פגישתם הישנה והקשיב בשקט לסיפורו של האיש, ואז דיבר בשקט ולאט: "הלוואי ויכולתי לעזור לך, אך מה אוכל לעשות? כשהיית לך המחלה לראשונה, הייתי צעיר וצמתי ארבעים יום עבורך, כדי שתתרפא. היום אני כבר זקן מידי ואינני יכול לצום כמו אז". הדברים מדהימים: לא רק שה"חפץ חיים" צם במשך ארבעים יום עבור תלמיד אחד, אלא שהעמיד את הדברים בצורה כזו, שייראה כאילו הודות לברכתו של תלמיד חכם אחר נתרפא. אלו מנהיגיו של כלל ישראל! אי"ה ביום רביעי יום הילולתו זיע"א.

לדפואה שרומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לכרבה והצלחה

חיים לוי זב"ב
רון רבקה
הודיה לוי

לכרבה והצלחה

מרדכי ויפה
מזדנו זב"ב
ליאור ושיר
מזדנו

לכרבה והצלחה

מישה ואסתר
חודאדי
אביעד וגל
חודאדי

לכרבה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

"זאת חליפתי זאת תמורת זאת כפרתי זה הכסף ילך לצדקה ואנחנו נלך לחיים טובים ולשלום"

פריון כפרות מעבירים לעלון "אור הנר" ומזכים עוד משפחות שיזכו ללמוד דברי תורה הלכות ודברי מוסר הפותחים את הלב לאבינו שבשמים. לתרומות ניתן ליצור קשר בפלאפון 0505069633, כמו כן ניתן להעביר בבית.

